

Sygn. akt **II AKa 134/14**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grzegorz Chojnowski
Sędziowie:	SA Bogumiła Metecka-Draus (spr.) SO del. do SA Maciej Kawalko
Protokolant:	sekr. sądowy Karolina Pajewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Wiesławy Palejko

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2014 r. sprawy

M. S.

o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niesłuszne tymczasowe aresztowanie

z powodu apelacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie

z dnia 7 kwietnia 2014 r., sygn. akt II Ko 120/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądza od Skarbu Państwa na rzecz M. S. kwotę 20 000 (dwadzieścia tysięcy) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 10 lipca 2014 roku tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, a w pozostałym zakresie wnioszek oddala;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. M. kwotę 147,60 (stu czterdziestu siedmiu i 60/100) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej P. P. z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. kosztami procesu obciąża Skarb Państwa

Sygn. akt II AKa 134/14

UZASADNIENIE

M. S. wystąpił do Sądu o zasądzenie od Skarbu Państwa na jego rzecz kwoty 600.000 złotych, w tym 300.000 złotych tytułem odszkodowania

i 300.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie, które zastosowano wobec niego w sprawie

o sygn. akt II K 46/11 prowadzonej przed Sądem Okręgowym w Koszalinie.

Sąd Okręgowy w Szczecinie, wyrokiem z dnia 7 kwietnia 2014r., sygn. akt II Ko 120/13 na podstawie art. 552 § 4 k.p.k. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz M. S. kwotę 15.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, a w pozostałym zakresie wniosków oddał. Nadto zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. R. M. kwotę 147,60 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu M. S.. Kosztami postępowania obciążono Skarb Państwa.

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżyła pełnomocnik wnioskodawcy, zarzucając obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, w szczególności art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k. i art. 410 k.p.k., polegającą na dokonaniu przez Sąd pierwszej instancji dowolnej oceny dowodów poprzez przyjęcie - z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - że materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie nie uzasadnia zasądzenia na rzecz M. S. zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w kwocie wyższej aniżeli 15.000 zł.

Podnosząc tak sformułowany zarzut skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz M. S. zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w kwocie wyższej aniżeli 15.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, z ostrożności procesowej zaś o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja obrońcy jedynie w części zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy nie naruszył bowiem wymienionych w apelacji przepisów prawa procesowego, a zgromadzony materiał ocenił prawidłowo, zaś podstawę wyroku stanowił całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie. Sąd ten prawidłowo ustalił okoliczności nie kwestionowane przez apelującą, a mianowicie że wobec wnioskodawcy stosowane było tymczasowe aresztowanie w okresie od 24 listopada 2010 r. do 14 września 2011 r. w sprawie Sądu Okręgowego w Koszalinie, sygn. akt II K 46/11, zakończonej prawomocnym wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2012r. uniewinniającym M. S. od popełnienia przestępstwa z art. 189 §3 k.k.

i art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 197 §3 k.k., przy czym wyrokiem tym M. S. został skazany za czyn z art. 178a §1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Nadto, że krzywda wnioskodawcy została w części zrekompensowana poprzez zaliczenie okresu tymczasowego aresztowania na poczet wymierzonej mu kary

6 miesięcy pozbawienia wolności, tj. od 24 listopada 2010 r. do 24 maja 2011r.,

a zatem że okres niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania wnioskodawcy trwał od 24 maja 2011 do 14 września 2011r. W konsekwencji, że za ten okres należało wyliczyć zadośćuczynienie wnioskodawcy za czas niezasadnej izolacji. Lektura pisemnych motywów wskazuje, iż Sąd orzekający miał na uwadze podnoszony apelacją fakt, że wnioskodawca zmuszony był przebywać z osobami, którym zarzucono popełnienie poważnych przestępstw, co niewątpliwie miało negatywny wpływ na jego psychikę, ale trafnie dostrzegł i to, że M. S. przebywał już w zakładzie karnym wcześniej, co bezsprzecznie miało wpływ na złagodzenie ewentualnych przeżyć związanych z izolacją więzienną. Także Sąd ten słusznie odrzucił twierdzenie wnioskodawcy, że wskutek niesłusznego tymczasowego aresztowania utracił rodzinę, skoro do rozwodu jego małżeństwa doszło około 2 lata po uchyleniu tego środka zapobiegawczego. Dostrzeżono też i uwzględniono przy naliczaniu kwoty zadośćuczynienia fakt, że wnioskodawca był rozdzielony z żoną

i córką. Odwołując się do treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku należy stwierdzić, że Sąd merytoryczny wskazał także na negatywne przeżycia wnioskodawcy poprzez pozbawienie wolności wynikłe z niesłusznego osadzenia, związane z utrudnionymi kontaktami z osobami bliskimi. W ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd Okręgowy powołując się na judykant Sądu Najwyższego z 4 lutego 2008 r. (sygn. akt III KK 349/07) trafnie wskazał na zasady ustalenia „odpowiedniego” zadośćuczynienia, na które składają się cierpienia fizyczne i psychiczne, odnosząc je jednak do materiału dowodowego sprawy. Jednakże Sąd orzekający pominął fakt, iż wnioskodawca został aresztowany w związku z zarzutem popełnienia przestępstwa o charakterze seksualnym, co w sposób niewątpliwie wiązało się z ograniczeniami, zwiększającymi dolegliwość osadzenia. Ta okoliczność powinna znaleźć odzwierciedlenie

w wysokości kwoty zadośćuczynienia. Mając na względzie powyższą okoliczność oraz te wskazane zaskarżonym wyrokiem należy stwierdzić, że chociaż ocena krzywdy i określenie jej wymiaru w formie pieniężnej jest trudne do sprecyzowania

i przeliczenia na wymiar finansowy, to jednak winna stanowić stosowną, odczuwalną ekonomicznie rekompensatę do poniesionej krzywdy, a taką zdaniem Sądu Apelacyjnego stanowi kwota 20.000 zł, na którą to kwotę określono należne wnioskodawcy zadośćuczynienie, zaś w pozostałej części żądanie wnioskodawcy zostało oddalone. O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 554 §2 k.p.k.